

[Hans Nielsen.]

eller Forkarle eller Fodermestre eller Tjenestepiger, baade i Marken og ved indvendig Gerning, vil man se, at alle sammen lønnes de meget lavere i den Egn, hvori det ærede Medlem bor, end andre Steder i Landet.

Det ærede Medlem har jo Ry for at være meget flink overfor sine egne Folk, men om det er det ærede Medlems politiske Agitation, der bærer denne Frugt deroppe, ved jeg ikke, eller om det skyldes den Agitation, der udstraalet fra „Aalborg Amtstidende“, som jo er Organ for det ærede Medlem. I alt Fald er der den Mærkelighed, at f. Eks. for Karle over 21 Aar, altsaa i deres voksne Alder, har Lønnen været 573 i Nørrejylland, men i Vestjylland 671.

Man kunde forstaa det, hvis Sammenligningen gjaldt andre Landsdele; saa kunde man vel sige: Ja, paa det fede Lolland gives der højere Løn ligesom paa de bedre Jorder i Østjylland eller paa Fyn, men paa de magre Egne kan man ikke give saa høj Løn! Men naar man i det magre Vestjylland kan give 100 Kr. mere i Løn til en voksen Karl, end man kan deroppe, saa kan jeg ikke tro andet end, at det maa have sine særlige Grunde.

Men dem finder man ogsaa i Beretningen fra det landøkonomiske Driftsbureau, naar man ser paa Lønningerne for Daglejere. Det hedder herom:

„Sammenligner man Lønningerne for indeværende Aar med de tilsvarende Lønninger i 1925—26, viser det sig, at for Daglejere paa egen Kost er Daglønnen for hele Landet gennemsnitlig faldet med 23 pCt. i Sommer og Høst og ca. 18 pCt. i Vintertiden. For Daglejere, der modtager Kosten paa Gaarden, er Nedgangen derimod noget større, og Daglønnen for løse Daglejere er saaledes gaaet ned med 26 og 28 pCt. i henholdsvis Sommer og Høst, medens Vinterdaglønnen i samme Periode er reduceret med ca. 21 pCt. Nedgangen i de overenskomstmæssige Takster er saaledes gennemgaaende noget mindre end Nedgangen hos de udenfor Arbejdsgiverforeningen staaende Landmænd.“

Det er det Resultat, man kommer til. Der har været en Nedgang i Tjenestefolkernes Løn paa ca. 30 pCt. og i Daglejernes Løn paa ca. 25 pCt. Nedgangen er størst alle de Steder, hvor man ikke har nogen Overenskomst med Arbejderne. Jeg vil tro, at paa den Egn, hvor det ærede Medlem lever og virker, er der kun faa Overenskomster mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, og det

er som Følge deraf, at Daglejen og Lønnen i det hele taget er saa lav i denne det ærede Medlems Hjemegn. Det er Frugterne af det ærede Medlems og andre ligesindedes Virksomhed paa dette Omraade. Jeg maa sige, at det havde jeg jo ikke ventet, den Gang jeg rejste til Kerteminde for at anbefale det ærede Medlem til at blive valgt som Rigsdagsmand i denne Kreds.

Det ærede Medlem holdt her en stor Tale imod offentligt Fæste, og her kom det ærede Medlem jo ogsaa i Modstrid med sin Ungdoms Politik og sin Ungdoms Læremester, afdøde Finansminister Vilhelm Lassen. Jeg hører ganske vist, at det ærede Medlem ikke vil vedkende sig denne Læremester, men der er jo ingen Tvivl om, at Vilhelm Lassen har øvet en stor Indflydelse saavel i det ærede Medlems Hjemegn som paa det ærede Medlem. Men nu fornægter det ærede Medlem altsaa ganske Vilhelm Lassens Opfattelse af dette Spørgsmaal.

Da den højtærede Landbrugsminister saa udførligt har imødegaaet det ærede Medlem, vil jeg nøjes med at oplæse nogle Ord af, hvad Vilhelm Lassen har skrevet i en Bog, der hedder: Jord til Arbejderne. Disse Ord fortjener at opfriskes, saa de kan blive optrykt i den Presse, som udkommer i det ærede Medlems Hjemegn. Vilhelm Lassen skrev følgende:

„Det viste sig nemlig, at Selvejernes Rolle som Pamfilius'er forholdsvis hurtig var udspillet. De havde rystet Godejernerne af sig; men medens de glædede sig herover, listede der sig ind i deres Ejen-domme et nyt Væsen, som saa at sige spiste Lykken ud af Gaardene nedenfra. Det var Prioriteterne.“

Og saa følger han til senere:

„Den frie Jord har benyttet Friheden til at lade sig prioritere bort til inden- og udenlandsk Kapital; den frie Mands Frihed sidder i Underskriften paa adskillige Gældsbeviser, og den frie Haand er en Haand, der slider trølsomt i det Dag efter Dag for at aflevere Udbyttet til Kreditforeninger, til private Panthavere, til Stat og Kommune, medens den med en lille Rest forsyner den frie Mand med et nøjsomt Udkomme. Baade Jorden, Manden og Haanden faar mere virkelig Frihed, hvor der kun er Besiddelsesret, men ingen Gæld, og hvor et Samfund, men ingen Privatmand har Forrettighederne.“

Naar man læser disse Ord, er det, som om man ser afdøde Vilhelm Lassen staa her lyslevende med al sin glimrende Veltalenhed. Denne Skildring her er jeg langt fra i Stand til at overgaa i nogen Henseende, og der-